

L'ESPANTAOCELLS

Hi havia un espantaocells en un camp de blat. La seva feina era, lògicament, allunyar els ocells que volguessin menjar-se els granets de blat, abans de la collita. El pagès l'havia vestit amb roba vella i lletja.

*S'apropa un pardal per dir a l'espantaocells:

-Deixa'm agafar blat per als meus fills. Estan passant gana...

Pots arrancar les meves dents que són grans de blat –li respon l'espantaocells. Abans de marxar, el pardal fa un petó al seu front de carbassa.

* Ara se li apropa un conill per dir-li: *Tinc fam!*

Aquesta vegada li ofereix el seu nas de pastanaga. Quan se n'anà el conill, l'espantaocells volia cantar d'alegria però no tenia boca, ni nas per flairar les flors. Tot i així estava molt content.

* A poc a poc va donant tot el que té. A un gall li dona els ulls, que eren uns granets de blat de moro; a un pobre, la seva roba...

* Finalment, arriba un nen que cercava menjar per a la seva mare.

– **Pobre!** – va dir l'espantaocells –. **Et dono el meu cap que és una saborosa carbassa.**

L'espantaocells es va quedar només amb els **dos pals, en forma de creu**, que el pagès havia lligat. Ho havia donat tot.

Malala Yusafzai, noia paquistanesa, als 16 anys, fa un discurs a la seu de l' ONU a Nova York(12-7-2013) afirmant: *“El 9 d'octubre de 2012, els talibans em van disparar al costat esquerra del front. Ells es pensaven que les bales em silenciarien, però van fracassar. I d'aquest silenci en van sorgir milers de veus. No ha canviat res en la meua vida, excepte això: la debilitat, la por i la desesperança van morir per sempre. Van néixer la força, el poder i el coratge. Un nen, un professor, un llapis i un llibre poden canviar el món.”*

Aquest noia Malala em recorda l'espantaocells. Salvant les distàncies, però no el rerefons, també em recorda...

- A tants avis de casa nostra que, traient-se el menjar de la boca i amb un somriure, suporten la càrrega dels seus nets, la manca d'ingressos dels seus fills... I el que els espera: quan aquests avis ja no puguin més i esdevinguin dependents no trobaran reciprocitat! Els seus fills i nets cercaran mil excuses per fer-se invisibles fins el dia del funeral on les llàgrimes fluïran sobretot si hi ha quelcom per arreplegar.

- Al José-Carlos i la Mari-Luz de Hondures tenen sis fills en edat escolar, excepte el gran de 24 anys en tractament psiquiàtric i que no vol sortir de casa. La mare feineja en un hotel mitja jornada, a 25 kilòmetres de tren. El pare a l'estiu es desplaça a Torroella de Montgrí, uns tres mesos per recollir fruita. Anant a casa seva t'adones del bon caliu familiar i de com et conviden, amb un somriure cordial, a unes galetes i un caldo sortits de Càritas. Uns fills aplicats a l'escola i a la catequesi que ja els voldrien moltes famílies.

En un cartell de la paret de la Llar Infantil (Shishu Bhavan) de Calcuta s'hi pot llegir:

*Si fas el bé, t'acusaran de posseir obscurs motius egoistes. Per més que sigui així, tu fes el bé.
 *La sinceritat i la franquesa et fan vulnerable. Per més que sigui així, sigues sincer i franc.
 *Allò que hauràs construït amb molts anys pot ser destruït en una sola nit. Per més que sigui així, tu construeix.
 *Dona al món el millor que tinguis sabent per endavant que pots rebre garrotades. Per més que sigui així, dona al món el que tinguis.

Només aconseguirem que sigui plenament nostre allò que haurem donat gratuïtament. Quanta raó tenia Michel Quoist afirmant: **Morir no és deixar de viure sinó deixar d'estimar...!**

Es que algú s'atreveix a afirmar que la curta vida de l'espantaocells ha estat un fracàs?

Algú pot dir que ha deixat d'existir? Aquest espantaocells et recorda algú?... Fins i tot potser et sents identificat i protagonista d'aquesta història. Potser més d'una vegada hauràs sentit el que va sentir el pardal, el conill, el gall,... o fins i tot hauràs interpretat intermitentment la gratuïtat de l'espantaocells. Si és així et trobes en les millors condicions per viure una Quaresma que culmini en la Pasqua de Resurrecció.

Que ens puguem sentir identificats amb el reconegut periodista Agustí de Semir quan afirmava: **Només sóc un aprenent de Jesús de Natzaret.**

EL ESPANTAPÁJAROS

Érase una vez un espantapájaros en un campo de trigo. Su tarea era espantar los pájaros que quisieran comerse los granitos de trigo antes de la cosecha. El payés lo había vestido con ropa vieja y fea.

- Se le acerca un gorrión para decirle: *–Déjame coger trigo para mis hijos, que están pasando hambre.* El espantapájaros le responde: *–Puedes arrancar mis dientes que son granitos de trigo.* Antes de irse, el gorrión le da un beso en su frente de calabaza.

- Se le acerca un conejo: *¡Tengo hambre!* –le dice. Esta vez le ofrece su nariz de zanahoria. Cuando se fue el conejo el espantapájaros quería cantar de alegría pero no tenía boca, ni nariz para oler el perfume de las flores. Pero estaba contento.

- Poco a poco, va dando todo lo que tenía. A un gallo, le da sus ojos, que eran granitos de maíz; a un pobre, su ropa...

- Por último, llega un niño que buscaba comida para su madre: *– ¡Pobre!* –le dijo el espantapájaros. *–Te doy mi cabeza, que es una sabrosa calabaza.*

El espantapájaros se quedó tan sólo con los dos palos en forma de cruz que había atado el agricultor. Lo había dado todo.

